

Emporion

SUMARI

L' hora de l' Estatut, per Josep Castells. —
¡¡Centinela!! ¿Que ves en la noche?, per Mar-
tín Gimeno Massaguer. — *De la vella sociolo-
gia agrària: L' absentisme*, per Rafel Massa-
guer. — *Els nostres productes agrícoles i la
república francesa*, per J. Radresa. — *Ecos*. —
Comentari entorn d' una reunió, per Recor-
mand. — *Notícies*.

PERE PUJOL

RECADER DIARI A BARCELONA

ENCARRECS:

TORROELLA, Carrer Pere Rigau, Núm. 19 (abans Porta Nova)
BARCELONA, Plaça de les Olles, Núm. 9. - Telèfon, 20.558

ANTIGA I ACREDITADA CONFITERIA

BATLLE

Casa fundada en 1880.

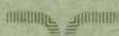
Dolços variadíssims, Bombons, Caramels, Cap-
ses de luxe, Conserves, Vins i Licors de les
millors marques

Diverses especialitats exclusives d'aquesta casa

Comerç TORROELLA DE MONTGRÍ

Ros i Casellas

SASTRES

Via Layelana, 39, etrsol.
BARCELONA

IMPREMTA

P. Casadevall

Carrer Francesc Macià, 37
Torroella de Montgrí

BANC DE PALAFRUGELL

Capital 2.000.000 de pessetes. Reserva 525.000 pessetes.

Casa Central: PALAFRUGELL

Sucursals: SANT FELIU DE GUIXOLS, LA BISBAL i TOR-
ROELLA DE MONTGRÍ.

COMPRA I VENDA DE VALORS, DESCOMPTES, MONEDES ESTRANGERES,
IMPOSICIONS I COMPTES CORRENTS.

Llibretes d'Estalvi al 4 per 100. Imposicions des de 5 pessetes.

Emporion

PERIODIC QUINZENAL

ANY I
SEGONA
EPOCA

Suscripció: 5 ptes. any. - Número solt: 20 céntims.

Torroella de Montgrí, 25 de Setembre de 1932

Núm. 213

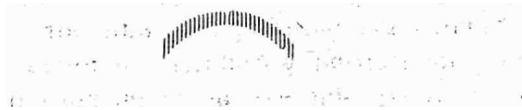
L'HORA DE L'ESTATUT

Durant la llarga i penosa discussió de l'Estatut de Catalunya a les Corts Constituents hem pogut observar com l'estat d'esperit de certs elements fluctuava virant d'un cantó a l'altre segons les ventades que arribaven de Madrid. Així, quan el cel s'esbandia, quan la situació apareixia prou clara, se'ls veia cantant victòria, augurant una solució ràpida i favorable de l'Estatut. Però quan les Corts marcaven un parèntesi que es traduïa sovint en un interrogant amenaçador, ah! llavors la veu d'aquells elements es tornava indiferent i de baix en baix remorejava per tal de remoure les aigües tèrboles del desengany i del pessimisme. Aquest va i ve constant, no és altra cosa que la manca de fe, la prova irrefutable de la inconsistència ideològica de certa mena de gent, que ara vol passar —un cop fallat el plet— en els primers rengles del catalanisme. Mentre que el ferm patriota, el bon catalanista, el que porta aferrat a l'ànima un veritable sentiment d'amor a la terra,

se sent més radical, més nacionalista quan bufen les males ventades que fuelegen la carn i l'esperit de Catalunya.

I bé; ja hem sortit de penes. S'han acabat els dubtes, els recels, les intermitències. Ja tenim Estatut, que encara que no sigui el que es donà Catalunya, és un Estatut que ofereix grans possibilitats per a reestructurar la nostra personalitat històrica. Deixem ara de banda les diferències; dissimulem totes les falles; aixequem els cors i disposem-nos a col·laborar tots plegats en la gran obra de reconstrucció nacional que el destí ha posat en les nostres mans. I per tal d'evitar nous desencants i noves desviacions, siguem sincers des d'un principi, fent que arribin a tot arreu les assenyades paraules d'un il·lustre conferenciant: *l'Estatut no és pels catalans, sinó els catalans per l'Estatut*. Aquest esperit de previsió serà una prova més palesa de la nostra capacitat de govern.

JOSEP CASTELLS

Del nostre enyorat amic Martí Gimeno, resident a Buenos Aires, fill del malhaurat artista que acaba d'homenatjar Torroella, hem rebut l'article que publiquem, per be que escrit en castellà, donades les circumstàncies personals de nostre dilecte amic:

¡Centinela!! ¿Que ves en la noche?

Frase de Lloyd George, de un discurso pronunciado la víspera de la Guerra Mundial.

Estamos en el caso de hacernos la misma pregunta frente a la actual situación del mundo. Este interrogante gráfico y expresivo, tal vez un poco pesimista, nos sirve para hacer unas breves consideraciones. Hay algo que, hace presentir que la estabilidad de este enorme edificio que es la civilización actual, no descansa sobre sólidos cimientos, a pesar de que estábamos en la creencia que era inmovible. Pasamos por momentos como los que preceden a los movimientos sísmicos, que la tierra tambalea y ondula con grave riesgo para todos. En el ambiente del mundo flota la angustia de algo grave y que, a ciencia cierta no sabemos explicar. Lo cierto es que, la tabla de posiciones de nuestra actual civilización, se va alterando cada vez más, desde las reglas de moral más elevadas, hasta las costumbres más insignificantes.

El fiel de la balanza de nuestro tiempo se ha inclinado en tal forma que hace temer por los principios básicos de la sociedad. El espectáculo del mundo, y de Europa en particular, son deplorables. Después de veinte siglos de trabajo constructivo iluminados por la antorcha de la fe, nos encontramos de repente en un callejón sin salida, donde el caos y la descomposición empujan por abrirse paso.

Si pasamos una rápida mirada por las naciones de Europa y América, en todas partes encontraremos síntomas de la misma enferme-

dad, que como un tumor maligno corroe el cuerpo del mundo. Empecemos por Rusia. Sería de ciego, o de necio, sacarle trascendencia o no darle la importancia que tiene al movimiento ruso. Convengamos en primer lugar que el experimento soviético, está en sus primeras etapas, y que para alcanzar su verdadero desarrollo, como en una carrera de resistencia, las dificultades son mayores a medida que se va avanzando. Rusia, como una serpiente, está cambiando el pellejo, y por lo tanto su estado no es definitivo. En Alemania, que se presentaba frente a los ojos del mundo como nación de régimen político completamente estabilizado con su república democrática y liberal, vemos no sin temor el asalto que preparan los reaccionarios para entronizar de nuevo la bota militar.

Las naciones del centro de Europa pasan momentos de penurias desesperantes, el caso de la indigencia de Austria, en otros tiempos asiento imperial de la monarquía, es de los más lamentables; sus súplicas a la Liga de las Naciones para que se le acuerde un préstamo, es el caso del pobre mendigo que tiene que pedir un mendrugo de pan para no sucumbir de hambre. Italia, a pesar de todas los gestos teatrales del señor Mussolini, y de su mano férrea y potente, también se debate en sus necesidades y privaciones, cada día más angustiosas. Si algo se le tiene que reconocer al fascismo como obra real, es la implantación del odio en el pueblo italiano, que como un potente sablazo ha partido el pueblo en dos mitades: fascistas y antifascistas. Francia, el país de la Libertad, etc. etc., ha dado un espectáculo poco edificante en el concierto europeo, con sus repetidas exigencias y seguridades, que, a modo de esbirillo ha repetido hasta el cansancio, con un poco de buena voluntad, y tal vez, con menos interés, Francia tenía en sus manos la solución del que hoy es grave problema mundial. Inglaterra, como estos grandes señores que por quebrantos de fortuna «vienen a menos» ha tenido que acomodarse a vivir con el ritmo restringido de los tiempos de ahora. La libra esterlina que por más de cien años ha empuñado el cetro de la supremacía a las demás monedas, se ha venido abajo como cualquier otra cosa humana, no ha

podido por más tiempo, sostener el peso de su prestigio, y así ha terminado su reinado. España —dejando aparte sus problemas internos— mirada así a distancia, como a vuelo de pájaro, da una nota de optimismo en el cuadro inquietante que presenta Europa. El caso de España con sus finanzas saneadas, y su presupuesto equilibrado, posiblemente es en el mundo una mosca blanca; es todo un privilegio. Si de Europa pasamos a Asia, veremos que las cosas no están mejor. China, la enorme China, se nos presenta como un monstruo antdiluviano que, todavía subsiste en los tiempos actuales, de su enorme epidermis llena de cicatrices, chorrea sangre por todas partes, sus enemigos internos y externos cargan sobre ella con ferocidad salvaje y con ansias de botín. La India, de pretérita y maravillosa situación, se está desangrando como un fakir en exhibición, ahora con ingleses por sus ideales de libertad, y luego con los árabes hermanos de territorio, pero enemigos de odios irreconciliables. América tampoco está mejor que otros continentes. Norte América la nación que posee más de la mitad del oro circulante en el mundo, está atravesando por momentos de dura prueba. Sus grandes leyendas de riqueza han pasado a la historia. El hambre y la miseria han ocupado el honroso sitio que antes ocupaban el trabajo y la abundancia; es así, que N. América va perdiendo su prestigio, su crédito y sus dólares y se está jugando su porvenir, si no ajusta los resortes de lo que fué otra hora maravillosa máquina de progreso y engrandecimiento. No hay que olvidar que E. Unidos ha cometido un error imperdonable como pueblo de vanguardia del mundo. El ultra-proteccionismo de Hoover implantado en 1928 ha servido a propios y extraños como esas cortinas de gases venenosos en que a la postre, salen todos intoxicados. En Centro y Sur América cada pueblo además de vivir su tragedia tiene que aguantar sus revoluciones.

Argentina y los demás países del continente Sur-Americano pasan por una crisis tan intensa y prolongada que ha trastornado todas las actividades. Así tenemos que el Brasil por imposibilidad de colocar su café en el extranjero, lo

quema para aprovecharlo como energía eléctrica. Argentina y Uruguay, venden sus cosechas de granos, a precios inferiores a su costo real. En Chile el producto del salitre se ha desvalorizado en tal forma que ya poco interesa su explotación. La crisis de Sur América ha herido las partes más vitales que son las materias primas de cada país.

En esta lucha, ya se ha visto que, ni pueblos ni hombres, pueden bastarse a sí mismos, todos necesitamos de todos para subsistir, lo mismo los hombres, que las naciones; solo es necesario la honradez y un recto proceder de parte los gobernantes del mundo, para enderezar la maltrecha nave.

MARTIN GIMENO MASSAGUER

De la vella sociologia agrària

L'absentisme

A l'amic Josep Sabrià, secretari de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí.

"Jo, el que treballa la terra el respecto tant, que quan passo pel seu davant em descobreixo amb admiració, com si passés per davant d'un heroi benemèrit de la Pàtria."

COSTA.

Ja de temps immemorial el pagès ha estat considerat aquí i a tot arreu, com l'última paraula del Credo. Per això Costa que en tantes coses ha tingut raó, la tenia també tota quan pronunciava aquestes sublims paraules, que transcriu al començament del meu article d'una de ses obres.

El cas però, és sorprenent sobretot a Catalunya. Malgrat el desdeny i la indiferència amb que han estat mirades i tractades les coses de la terra fins als nostres dies, per aquells als quals una obligació social imposava un deure elemental de responsabilitat col·lectiva, la pagè-

sia ha devingut una de les tradicions més gloriuses del territori de Catalunya.

¿Per què, doncs, aquesta accepció i aquesta oposició a uns interessos gloriosos per part d'aquells als quals la història confia un paper distingit i una vida privilegiada?

Es la decadència moral d'un poble en determinats períodes de la seva vida.

Els propietaris tradicionals errats en llur concepte de la propietat i del seu ús per a la producció, aferrats a la concepció arbitrària que el dret Romà atribueix a la propietat, s'inicia a la porta de l'imperi feudal, la marxa cap a la ciutat dels elements més representatius de la vida del camp

¿I que ha passar? Que les generacions s'han anat succeint les unes a les altres i els futurs hereus dels absentistes han esdevingut simples figures decoratives, repetint-se amb gran freqüència la història semi-tràgica d'aquell hereu simbòlic, que Prudenci Bertrana ens pinta estupendament en una de ses obres.

I aquesta aberració s'incrementa encara més, a mesura que la terra ha anat multiplicant a conseqüència del progrés la seva capacitat productiva i la seva renda.

Apareix a la superfície un nou tipus de propietari, que encara que hagi de sacrificar-se fent equilibris econòmics, abandona la seva petita propietat, deixa a la cura dels altres interessos que per ell haurien d'ésser sagrats i s'en va a la ciutat a fer vida de crápula. Quants homes hi ha encara avui que no s'han donat compte ni s'en donaran mai que el treball és una obligació social!

Si al poble rural no hi ha pau que no n'hi hagi, si l'economia no prospera i la cultura es troba abandonada ja s'apanyaran. L'atzar ha estat l'àrbitre dels destins rurals durant molts i molts anys. Els sindicats agrícoles i les cooperatives es troben en els seus primers albors, si per contrast no fracassen, quan en d'altres països ja fa molts anys que estan produint resultats netament positius.

I a propòsit, per a comprovar les meves asserveracions no he pas de traslladarme gaire lluny. Aquí tenim el cas vostre. El cas de Torroella de Montgrí, que representa una censura a la vostra condició de pagesos i de catalans, cir-

cumstància dolorosa que s'observa en diferents llocs de nostra terra fa alguns anys, que la bona voluntat d'alguns homes, almenys així jo ho he de suposar, fundà i organitzà un sindicat agrícola que amb l'ajuda de tots i amb la col·laboració dels elements, interessats, haurien pogut convertir aquella entitat en un esplèndid fogar de cultura agrària, en eixopluc dels agricultors pobres, en un centre d'activitat creadora, en una font de riquesa espiritual i econòmica i en un far potentíssim que hauria il·luminat majestuosament la nostra fèrtil i meravellosa terra empordanesa.

Amb tot, aquell impuls fracassà. Fracassà perquè l'absentisme s'havia infiltrat per totes les capes de la sensibilitat pagesa.

I encara espero, amics de Torroella, que les meves paraules no us molestaran sinó que en fareu la justícia de reconeixer que reflecteixen la realitat. La freda realitat.

Quin contrast amb el modern agrarisme subversiu, que intenta passejar orgullosament el seu reialme en alguns indrets de Catalunya!

Però en canvi, aquell casal esplèndid ha passat a ésser propietat d'una empresa particular la qual explota diferents indústries agrícoles, davant l'enveja i l'admiració de tothom. No, l'obra autèntica, l'obra creadora, rau en aquell seny, en aquella activitat i potencialitat, que va possibilitar a Torroella de Montgrí aquella manifestació col·lectiva que engendrà el difunt sindicat. Unicament aquests organismes, ben orientats, ben dirigits assentats sobre bases legals a l'estil dels sindicats belgues o de les cooperatives angleses, podran contribuir eficaçment, procurant de no anul·lar, mai la personalitat individual a l'obra de justícia social i econòmica que als pagesos correspon.

Però totes les causes produeixen llurs efectes. I els efectes de l'absentisme, d'aquesta causa remota, els palpem actualment. Gràcies a ell, s'ha pogut inventar el famós sofisme de "la terra pel que la treballi", que sostenen inclús homes de talent, i que jo sense ésser intel·ligent em proposo demostrar en un proper article o articles, amb xifres autèntiques i sòlida argumentació ésser fals.

I l'absentisme és en fi, el pedestal on recol-

zen actualment les campanyes demagògiques dels elements dissolvents.

El món però com és din vulgarment dona voltes, i aquest règim del qual no hem pas tampoc d'abominar en absolut, perquè també ha produït el seu bé, és trobà en crisi, una crisi tan aguda que li produirà la mort irremissiblement. Molts absentistes van pel món desorientats en busca d'una nova fórmula que permeti substituir amb eficàcia aquell règim que els feia viure feliços.

Per a mi, i exposaré amb franquesa el meu parer, l'intervenció directa del propietari en l'explotació de la terra, és funció que no es pot demorar per més temps. Sinó, es corre el risc d'agreuja encara més els problemes agraris que la república planteja. Crec que la moderna sociologia agrària que tindrà preponderància a Catalunya serà l'establiment de contractes de societat en els quals el capital i el treball actuïn harmònicament, en un sentit de franca col·laboració i en benefici de la col·lectivitat.

De moment, els homes de la terra que tenim alguna responsabilitat i els que treballem perquè la pagesia esdevingui cada dia més rica, més justa i més sensible, sentim una satisfacció interior en veure que altres elegeixen les nostres activitats, no solament com un mitjà per a subvenir llurs necessitats, sinó també com una manifestació de la seva dignitat professional, i ajudar-nos a la tasca feixuga del millorament de la nostra agricultura, en les seves diverses modalitats. Diàriament és reproduïx el fet, encara que aïllat, de joves que abandonen l'Universitat i altres professions per a dedicar-se al conreu de la terra.

A Torroella de Montgrí l'exemple que ens dona Josep Sabrià és digne de lloança i de fer-ne esment, més que per la seva importància pel seu significat. Aquest torroellenc expert i intel·ligent home que toca de peus a terra perquè veu venir amb precisa intenció la marxa del món, perquè la seva professió de buròcrata li fa enyorar la llibertat i l'independència que no es paga ni a preu d'or, a l'hora d'elegir una professió pel seu fill, com tot pare que es preocupa seriosament de proporcionar-li mitjans de vida i no d'exploitar-lo, opta per l'art del pagès.

Cal abandonar per sempre aquells prejudicis que són la ruïna i la postergació de molts homes. Cal deixar a la vila o a la ciutat la preocupació que treballar la terra és una cosa que rebaixa la condició social i moral del individu. La vida del camp és la vida de la llibertat per excel·lència, i prova d'això, que a Catalunya el seu ressorgiment és constata per tot arreu.

Jo sento una satisfacció i un orgull tan legítim de la meua condició de treballador de la terra, que estic ben segur, que he estat el primer agricultor català, que he fet estampar a les meves targetes de visita el títol de pagès. I aquest gest que en certa ocasió produí un somriure de ironia, espero que tindrà molts imitadors, puix l'ofici de "senyorel" ha fracassat per sempre.

Catalunya amb l'autonomia i Espanya amb la república, caminen vers una moral nova. L'absentisme toca el seu fi.

RAFAEL MASSAGÜER.

2 — 9 — 32.

Els nostres productes agrícoles i la república francesa

Segueix en el primer pla d'actualitats la política de contingents i restricció seguida pel govern de la república francesa vers els productes agrícoles espanyols.

La quantitat de 39.400 quintàls mètrics de fruita, assignada per poder entrar a França, durant el present mes, és en gran manera insuficient, màxim tenint en compte l'abundosa collita d'enguay.

Crec jo, que el govern espanyol deuria replicar enèrgicament a les mesures, veritablement ofensives, del govern francès vers la nostra agricultura. Es intolerable que la nostra mercaderia es consumeixi pels camps i per les andanes de les estacions frontereres.

No faria canviar de pensament als nostres veïns, si per exemple, restringissin l'entrada a casa nostra d'automòbils, sedes artificials, etc. etc. Jo crec que sí.

En èpoques com l'actual, quan totes les nacions es preocupen per tots els mitjans possi-

bles de protegir la seva economia és un cas que fa esperar que el nostre govern intervindrà eficaçment per tal d'evitar la ruïna que aquestes mesures del govern francès reportaran a l'agricultura espanyola i principalment a la catalana.

J. RADRESA

ECOS

No comprenem, com siguent Torroella una població, on no hi abunden els sords, per a anunciar certa mercaderia, s'hagi de cridar tan fort pels carrers, i s'usin uns instruments tan sorollosos, (avui amb la moda del jazz qualsevol cosa que faci soroll de llauna és un instrument) els quals sols estavem acostumats a sentir el dis-sabte de Glòria o bé quan se casava un víduo.

Torroella, vila vella... tan vella que té alguns edificis que cauen de vellúria. Un passeig per la vila us ensenyarà que alguns carrers del casc antic tenen cases plenes de nafres. Una la veureu panxuda, a punt de reventar, altra desploma com la famosa torre de Pissa, a un altra li han caigut les crostes de l'arrebocat i ensenya les llagues *fanguinoses* del primitiu material amb que fou construïda, i n'hi han de tan altes i velles que els anys les fan encorvar i com un decrepit necesiten crosses per aguantar-se.

Déu ens guard d'un petit moviment sísmic. Espanta pensar en les terribles conseqüències d'un derrumbament, en dia de mercat, per exemple.

Avui que l'Ajuntament té nomenat arquitecte municipal, caldria fer un reconeixement a tots aquells edificis que tenen bony, forat o esquerdada, i aplicar, als que els hi convingui, un bon remei.

La seguretat pública ho reclama.

Comentari entorn d'una reunió

El dia 13 del corrent mes, celebrà reunió general el F. C. Montgrí. Per cert que hom va treure'n una impressió ben poc favorable per a l'esdevenidor del nostre cercle esportiu.

A totes les reunions veureu un cert optimisme, i molt més quan l'objecte de la reunió és el canvi de junta! Doncs bé: aquesta vegada fou tot el contrari. Si hi hagué algun incident, no fou pas portat per l'entusiasme, sinó per no voler acceptar càrrecs de junta la majoria dels ef'legits.

La dimissió del senyor Adroher, home entusiasta per el futbol, home capaç de tota mena de sacrificis (ho ha demostrat d'una manera clara, durant un any d'actuació dintre el nostre Club) és una verdadera pèrdua per el futbol torroellenc. Si és que la seva actuació és considerada per algú com un fracàs, ja poden preparar-se totes les juntes que l'hagin de precedir; i no vull dir amb aixó, que la nova junta no tingui capacitat per a desenrotllar una tasca ben profitosa, no; però, com que tindrà de lluitar contra els mateixos factors, es necessita una força de voluntat extraordinària.

Un dels elements més perillosos per fer fracassar una junta són els judadors (això naturalment, fent excepcions) molts d'ells són indisciplinants degut a no sentir una veritable afició, i sense aquesta, ja se sap, no hi ha disciplina possible.

Quantes vegades la comissió esportiva confecciona un equip el dijous, i el diumenge té de correr cercant jugadors per un costat i per l'altre; així són molts els dies que s'hi troven, la qual cosa fa minvar l'entusiasme dels elements de la directiva i del mateix públic.

Com he dit més amunt, doncs, aquest és un moment greu per el futbol torroellenc: Jo crec que si el jugadors no hi posen el coll (com vulgarment es diu) és tan greu la malaltia, que queden ben poques esperances.

RECORMAND

NOTICIES

AVÍS D'ADMINISTRACIÓ

Preguem als subscriptors que no hagin abonat la subscripció del corrent any, tinguin la bondat d'enviar-nos el seu import en segells de correu.

Mercès a l'avenç.

CASAMENT.— El distingit jove torroellenc Josep Forcada que de fa alguns anys resideix a Barcelona, ha contret matrimoni amb la simpàtica damisela Conxita Cabot. Els joves esposos han vingut a Torroella en viatge de noces. Emporion els desitja una llarga i venturosa lluna de mel.

LA BIBLIOTECA DE LA CAIXA DE PENSIONS.— Es iroben molt avençats els treballs d'instal·lació de la biblioteca pública que ha cedit a Torroella la benemèrita entitat Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. Ha arribat ja la culta bibliotecària Sra. Dolors Ubanell per ha fer-se càrrec de la direcció del nou centre de lectura. En donar-li la ben vinguda, felicitem a la Caixa de Pensions per l'alta distinció dispensada a la nostra vila.

LA COMMEMORACIÓ DE L'11 DE SETEMBRE.— Conforme anunciàrem en el número passat, la commemoració d'aquesta festa patriòtica va celebrar-se entre nosaltres amb tota solemnitat. La conferència de Rovira i Virgili, les sardanes a la plaça amb la presència del Governador Civil Sr. Amejlla i del nostre amic Joaquim de Camps, tot plegat donà molt de relleu als actes organitzats pels elements populars de la nostra vila. Ens abstenim de ressenyar punt per punt aquesta festa per haver-ho fet amb oportunitat la premsa de la capital. Solament direm que la nostra vila donà un viu exemple de catalanitat, de germanor i d'amor a la cultura.

COMIAT DE LA COLONIA.— La setmana passada va prendre comiat de la nostra vila la colònia escolar de Vic la qual, com es sabut, en-

guany s'ha organitzat en dugues tocases, d'uns 60 infants cada una, durant dos mesos la seva estada ací. El dia de la marxa vinguéren a recollir-los els membres de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Vic, Srs. Rovira, Sala i Sapriça, i un gran nombre de familiars i amics dels colons. La despedida fou emocionant de debó donades les simpaties que els vigatans, especialment el director de la colònia Sr. Salvador i demés professors, han despertat entre tots nosaltres.

En donar l'"adeu" a la Colònia ho férem amb un moit ple d'esperança: a reveure! Fins a l'any vinent, si a Déu plau.

El notari de Palafrugell, don Ramon Capdevila, continua atenent a la seva antiga i numerosa clientela de la nostra vila i comarca. Cada dilluns rep encàrrecs i visites a casa del Sr. Josep Sabrià carrer de Pere Rigau, (abans Porta Nova) núm. 17.

CANVI DE JUNTA.— En la reunió general extraordinària que celebrà el Futbol Club Montgri la Junta directiva presentà la seva dimissió total i irrevocable. Després d'una laboriosa discussió es procedí a la votació de nous directius elegint-se els Srs. Tauler, Montroig, Carreras, Bou, Mir i Pons.

En el moment d'entrar aquest número en caixa no coneixem encara la distribució de càrrecs.

NOMENAMENT.— L'Ajuntament de nostra vila ha nomenat arquitecte municipal al prestigiós arquitecte de Terrassa Sr. J. Baca Reixach, nom ben lligat a nosaltres per una sèrie de consideracions d'ordre espiritual. Es un encert de l'Ajuntament i una satisfacció per Torroella posar en mans tan expertes la tasca de refer i de conservar les velles valors de la nostra arquitectura armonitzant-les amb les construccions més modernes.

COMPRA QUE NO ES REALITZA.— En-

tre l'Ajuntament i la propietària de la casa de la plaça de la República, cantonada al carrer de Primitiu Artigas, s'entaularen negociacions per tal d'adquirir la dita casa, car ella facilitaria la reforma general de la Casa de la Vila l'estat de la qual, no reuneix cap condició per la permanència dels serveis d'oficina i de tots els altres afers relacionats amb la vida municipal cada dia més àmplia i comple. Es una llàstima que no es pogués realitzar aquesta compra de capital importància majorment si es té en compte que la casa de referència ha estat arrendada per la companyia telefònica a base d'un contracte de deu anys.

CASINO DEL CINEMA MONTGRÍ.— Aquesta entitat va donar diumenge passat als seus socis un ball a càrrec de la cobla-orquestra Antiga Principal de La Bisbal, La concurrència fou escassa degut sens dubte a la coincidència de celebrar aquell mateix dia la festa major la veïna població de Verges.

EFFECTES DE LA CACERA.— L'amic Conrad Tauler anant de cacera va tenir discussions amb els arrendataris d'una finca del Mas de l'Arbre, perquè aquell havia entrat en un camp de mill. L'assumpte fou portat al quarter de la guàrdia-civil i prèviament les explicacions pròpies del cas l'incident es va resoldre satisfactoriament.

NOVA COBLA-ORQUESTRA.— Se'ns diu que s'ha arribat ja a un acord entre diversos elements musicals per tal de constituir una nova corporació. Més endavant donarem detalls d'aquesta nova-orquestra.

DEFUNCIO.— Ha mort a Palafrugell el pare de nostre volgut subscriptor Sr. Miquel Riera, oficial de correus de la mentada ciutat. L'acompanyem en el sentiment.

REUNIO IMPORTANT — Elements del Club Femení, Joventut Nacionalista i Ateneu Montgrí, es reuniren a les dependències de la darrera d'aquestes entitats, per tal de constituir una agrupació dramàtica. Assistiren a la reunió els següents elements: NOIES: Lluïsa Tauler; Dolors Soles; Angela Estrany; Joaquima Viñas; Rosa Negra; Isabel Mir; Narcisa Cristòfol; Dolors Puig; Maria Pujol; Ramona Garriga; Adela Vilà; Matilde Vives; Maria Estrany; Maria

Payaró; Rita Vallespí. NOIS: Joan Vilella; Teodor Carreras; Jòsep Vert; Josep Garriga; Santiago Bou; Pere Busquets; Francesc Mas; Miquel Cristòfol. Presidits pel President de l'Ateneu Sr. Josep Castells.

Es nomenà una comissió organitzadora integrada per la Sra. Rita Vallespí i pels Srs. Francesc Mas i Miquel Cristòfol. I s'acordà finalment tornar-se a reunir aportant ja dades concretes per a la celebració d'una veïllada teatral.

Oportunament «Emporion» s'ocuparà d'aquests projectes.

UNA ESPERANÇA POSITIVA.— La nostra distingida amiga Elvira Rigau, filla del mai-haurà compositor de sardanes de dit cognom, més conegut vulgarment per Peret Barreió, ha passat uns dies a Torroella acompanyada del seu nevodet Rogeli Lluveras Rigau, de Cabriels. Durant la seva estada entre nosaltres, la simpàtica amiga ha tingut l'amabilitat de fer-nos conèixer les condicions artístiques que reuneix el seu nevodet de 8 anys, digne successor d'aquell gran temperament musical que fou avi d'aquest xamós infant. El petit Rogeli és estudiant de violí, va iniciar-lo la coneguda professora barcelonina Jacinta Tomer, i actualment continua els seus estudis sota el mestratge del distingit professor Joan Llibre. Les dots del novell artista són ja tan remarcables, que han cridat fortament l'atenció de tots aquells que, com nosaltres, han tingut el goig de sentir-lo. Felicitem cordialment a la família Rigau-Lluveras.

DARRERA HORA.— En tancar aquesta edició ens arriba la trista nova del traspàs del ciutadà torroellenc i ex-regidor popular de nostra vila, en Josep Bou. (q. e. r.) L'acte del seu enterrament, per disposició del finat, fou de caràcter civil i constituí una veritable manifestació de dol. Per iniciativa dels seus companys hi prengué part l'orquestra Els Montgrins, ço que prova les amistats i les fonses simpaties de les quals va disfrutar en vida aquest conseqüent republicà. A les famílies Bou-Pericó, ben amigues nostres, acompanyem el sentiment en aquesta hora gràvida i de intens dolor.

GARATGE PARC

PUPIL·LATGE D'AUTOMÓBILS

Gasolina, Petroli, Grasses, etc.

SERVEI PERMANENT

Saló de Sant Joan, 2 i 4 - Telèfon 50.569

B A R C E L O N A

FABRICACIÓ MECÀNICA D'ESPARDENYES

CALÇATS D'ESPORT I DE PLATJA AMB PIS DE GOMA, CUIRO I CROM:

PUJOL & CASTELLS

HOSPITAL, 22 TORROELLA DE MONTGRÍ

-: TINTORERIA :-

E. MONTROIG

-: Rentats en sec :-

Encàrrecs i dols a les 6 hores d'entrega

-: Plisats a màquina :-

Taller: PRIMITIU ARTIGUES

Despatx- AVINGUDA DE LA REPÚBLICA

TORROELLA DE MONTGRÍ

FUMADORS...!

Fumeu sempre el paper català

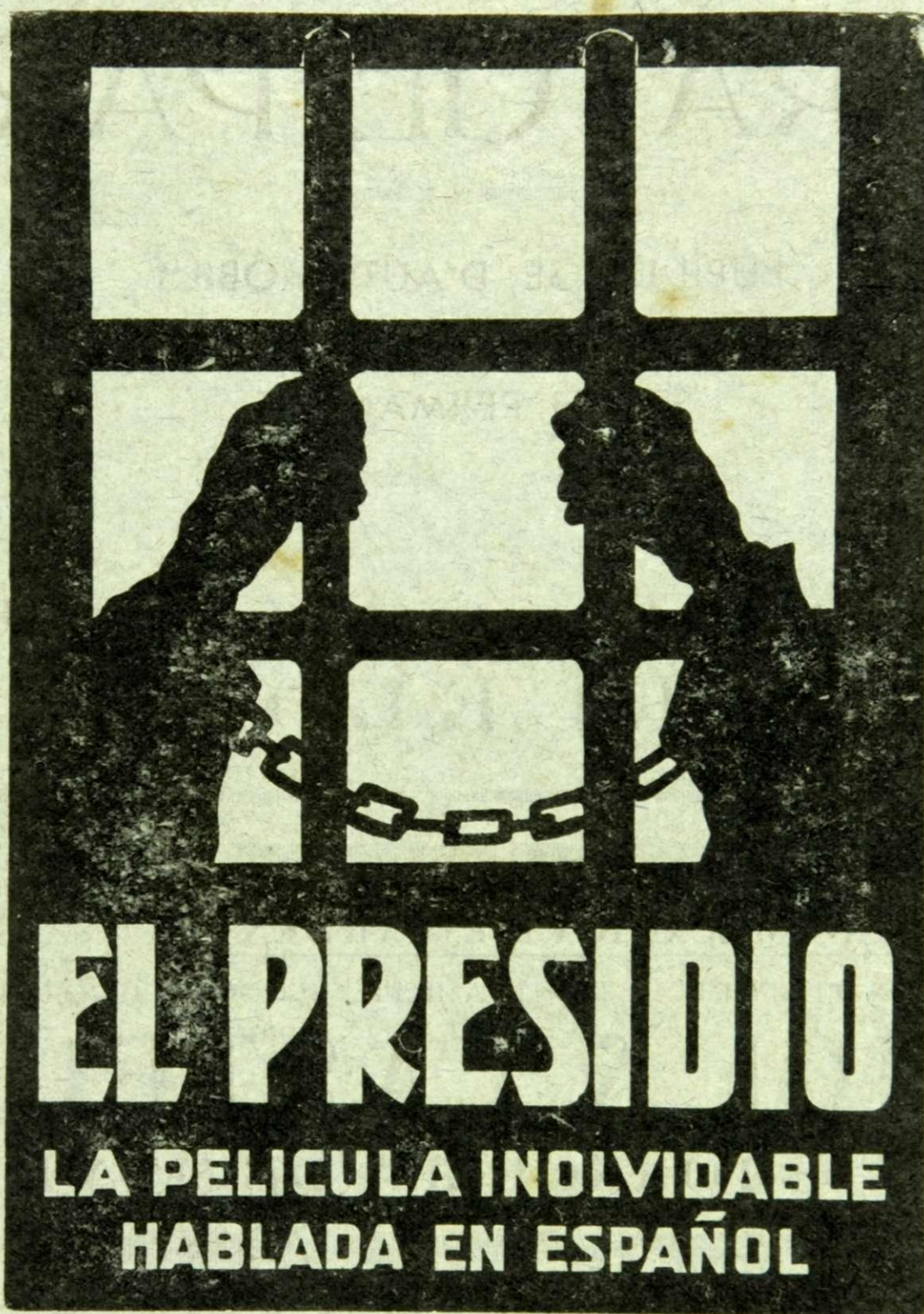
CARLETS

Fabricat per

F. R I U S

de

O L O T

Inauguració de temporada

Dies 24 i 25 de setembre de 1932, en el

CINEMA MONTGRI